

СУН УЕЙУЕЙ

Семейните ценности на Инуо

Издателство „Фют“

ГЛАВА ПЪРВА

Искам да започна някаква работа след часовете

Напоследък Тан Инуо имаше огромна нужда от пари. Записа се на специализиран курс по тенис на маса, който струваше 50 юана¹ на час. Беше му адски неудобно да иска тези пари от семейството си, затова трябваше да ги спечели сам.

1

Тан Инуо смяташе, че се е скрил много добре, но инспекторите все пак го намериха. По-точно, откри го ръководителката на временния инспектиращ екип, в който влизаха хора от различни отдели в района – обществена сигурност, здравеопазване, надзор на безопасността, промишленост, търговия, данъчно облагане.

Ръководителката беше заместник-директорка на Областното бюро по образование – около 40-годишна дама с къса коса и синя рокля. Личеше, че е натрупала опит. По време на цялата проверка тя не каза нито дума. Просто слушаше и от време на време се оглеждаше наоколо.

¹ Юанът е официална валута и разплащателно средство в Китайската народна република и се равнява приблизително на 0.24 лева, или 0.12 €.

A Family's Legacy of Honor

Copyright © by Hope Publishing House, 2017

Author: Sun Weiwei

Семейните ценности на Инуо

© Издателство „Фют“, 2025

Автор: Сун Уейуей

Превод Лъчезара Пръвчева

ISBN 978-619-270-205-2

Проверката скоро щеше да приключи, някои инспектори вече бяха на изхода, готови да се качат в колата, когато дамата внезапно попита собственика на хотела:

– Да не би тук да използвате детски труд?

Хотелиерът беше долу-горе на нейната възраст, но бръчките, издълбани по лицето му от годините, бяха доста по-забележими. Той прокара дясната си ръка през косата и отговори с усмивка:

– Абсурд, категорично не! Ние тук винаги първо гледаме личните карти. Ако някой е непълнолетен, го съветваме да ходи да си чете уроците.

Махаше енергично с ръце, може би за да я накара да му повярва.

– Сигурен ли сте? – заместник-директорката се вгледа внимателно в очите му, сякаш детският труд, който търсеше, бе скрит именно в тях и щеше да изскочи всеки момент.

– Госпожо, това е самата истина! Все още ли не ми вярвате? – усмихна се той.

– Как очаквате да Ви повярвам? – дамата побутна с ръка една вратичка зад себе си и изкара напред малкия Тан Инуо.

Разбрали какво се случва, членовете на инспектирания екип, които вече бяха излезли в двора и чакаха да се качат в колата, се втурнаха обратно в залата и наобиколиха Тан Инуо, сякаш беше паднал от небето или изникнал от земята.

Собственикът на хотела се вцепени. Заместник-директорката просто побутна вратичката на хладилната камера, която по принцип се заключваше, а ако някой влезеше, веднага изскачаше навън, защото температурата беше ужасно ниска. Как това дете бе влязло вътре? Какво щеше да стане, ако беше умряло от студ! Той не смееше да мисли повече.

Тан Инуо имаше чувството, че във и извън хладилната камера са два различни свята – единият беше изгарящ, а другият – смразяващ. Отвън температурата бе висока, тялото му постепенно се затопли и спря да трепери. Когато видя толкова много хора, които го бяха наобиколили и му говореха, отново усети студ. Лицето му се зачерви, ушите му горяха и се чувстваше, сякаш е направил нещо много лошо.

Той беше дошъл в хотела с няколко съученици. От два дни имаше стомашни проблеми. Като пристигнаха, не можеше повече да се сдържа и веднага отиде до тоалетната. Съучениците му чуха за проверката и се разпръснаха, но той се забави. Когато излезе, видя инспекторите пред предната и задната врата и трябваше бързо да намери къде да се скрие.

Тан Инуо не знаеше, че това е хладилна камера, и му ставаше все по-студено. Усещаше миризма на риба, миди, различни зеленчуци, ориз, брашно и мазнина.

Прогнозата за времето днес беше за гръмотевични бури, така че на излизане от къщи той си бе взел дъждобрана. Извади го от ученическата раница и го облече. Обикновено го носеше разкопчан, ала този път реши да закопчее всички копчета и му се стори, че стана по-топло.

Долепи ухо до вратата и чу шум и гласове, вероятно на инспекторите. Някой каза, че хотелът все още е порядъчен и скоро не са получавали оплаквания. Друг добави, че е един от най-големите и редовни данъкоплатци на тази улица. Трети сподели, че като са идвали на проверка предишните няколко дни, не са открили никакви проблеми, имало няколко износени кабела, но веднага били подменени.

Междувременно на няколко пъти момчето тайничко открехваше вратата, за да пусне топъл въздух в леденото помещение. Отначало стоеше право, после се сви в опит да задържи топлината, която напускаше тялото му.

Шумните разговори отвън постепенно затихваха. Чу един мъж да казва:

– Това беше, няма повече да проверяват.

Предположи, че инспектирацията екип си е тръгнал, и се нареди да отвори вратата, за да излезе. Вътре беше твърде студено и се страхуваше, че ако продължи така, ще се разболее или ще умре от студ.

Канеше се да натисне дръжката, когато вратата

се отвори с такава сила, че се блъсна в стената и отскочи.

Заместник-директорката се взираше в собственика на хотела и държеше да разбере:

– Я ми кажете какво става тук!

Мъжът погледна Тан Инуо и започна да пита:

– Защо си бил вътре? Как влезе? Родителите ти в нашия хотел ли работят? Ти...

Заместник-директорката го прекъсна и привика момчето настрана. Попита го как се казва, на колко години е, разпита го за семейството му.

Тан Инуо отговаряше на всеки неин въпрос.

Накрая тя му каза:

– Искам да знам още нещо. Работиш ли в този хотел?

– Дасюн! Дасюн! Дасюн, къде си? – викаше собственикът през това време.

Дамата го измери с гневен поглед и каза строго:

– Не можете ли да изчакате малко и после да говорите с този Дасюн?

На свой ред той отвърна:

– Госпожо, вие не знаете, че мястото, където е стояло това дете, е нашата хладилна камера! Искам да питам служителите какво, по дяволите, се случва тук?

– Какво? Хладилна камера! Защо не казахте по-рано? – ядосано попита тя. – Ами ако детето беше пострадало? Какво щяхме да правим?

После бързо долепи ръка на челото на Тан Инуо и го попита как се чувства.

– Няма проблем – каза момчето, – вътре беше малко хладно, но като излязох, ми стана по-добре. Вижте, имам дъждобран.

Чак тогава всички забелязаха, че Тан Инуо носи дъждобран, а навън печеше слънце.

Пълничкият Дасюн се втурна по стълбите. Вървеше толкова бързо, че Тан Инуо се уплаши да не се претърколи и да се пребие.

Собственикът на хотела се развика на служителя:

– Пак ли забрави да заключиш хладилната камера? Имаш глава на раменете си, използвай я поне малко!

Дасюн започна да се оправдава:

– Съжалявам, забравих! Забравих! Моя грешка, моя грешка. Слагах продукти вътре, някой ме извика и забравих да заключа. Сега ще заключа, сега, сега!

И Дасюн заключи камерата.

Собственикът на хотела викна:

– Провери пак дали няма някой друг, котка, куче... Върши си работата малко по-сериозно, ясен ли съм?

Дасюн отговори:

– Да, да, да... – и отвори вратата, която се готвеше да заключи, за да провери пак.

– От сега нататък заключвайте вратата на хла-

дилната камера – обърна се заместник-директорката към собственика. Създадохте доста опасна ситуация!

После грижовно попита Тан Инуо:

– Кажи, миличък, наистина ли си добре? Искаш ли да отидем до болницата да те прегледат?

Момчето се тупна с ръка по гърдите и каза:

– Всичко е наред, добре съм. Веднага щом излязох, се оправих.

– Достатъчно за днес, приключваме! – заяви дамата.

После отрони само: „Да се събере екипът“. Тези думи явно бяха казвани много пъти – звучаха извънредно категорично. Тя вървеше най-отпред, а екипът я следваше към паркираната кола. Тан Инуо също излезе през входната врата на хотела.

Заместник-директорката се качи в колата, а момчето изтича до нея и бързо заговори:

– Госпожо, не отговорих на последния Ви въпрос. Ще Ви кажа сега. Аз не работя в този хотел.

– Знам, миличък – отговори му тя. – Знам, прибирай се бързо вкъщи! Не стой на студа. Между другото – обърна се тя към собственика, – помоли готвача да направи за това златно дете Инуо²

² В оригиналния текст на това място се разкрива откъде идва името на момчето. Инуо е съкратено от идиома „обещание, което струва 1000 златни монети; обещание, което трябва да се спази“.

купичка захарна вода с джинджифил³.

Тан Инуо за миг замръзна на мястото си. Това златно дете Инуо? Той? Да, тя току-що го бе попитала как се казва и той беше отговорил: „Тан – като династия Тан⁴, и Инуо – като „обещание, което струва 1000 жълтици“. Изглежда, бързо бе запомнила името му.

Собственикът на хотела каза:

– Уважаема госпожо, бъдете спокойна.

След което се обърна и извика Дасюн:

– Дасюн, предай в кухнята бързо да приготвят купичка захарна вода с джинджифил.

Дасюн послушно кимна.

Заместник-директорката седна в колата и махна за довиждане. Собственикът на хотела и Тан Инуо също □ помахаха. Останалите членове на инспектиралия екип закимаха усърдно за довиждане.

Автомобилът потегли, а собственикът на хотела се обърна към Тан Инуо:

– Момче, заместник-директорката каза да пийнеш захарна вода с джинджифил. Ела с мен.

³ Букв. „захарна вода“. Общо название на всяка сладка супа или яйчен крем. Сервира се като десерт и е популярна в Гуандун, Хайнан, Хонконг, Макао и други места.

⁴ Китайската система на управление в древността следва династияния режим. При него властта се предава в рамките на една управляваща фамилия, смятана за легитимна по волята на Небето. Династия Тан (618-907 г.) е период на културен разцвет и отвореност към света, време, в което се проявяват най-популярните и до днес поети – Ли Бай, Ду Фу Бай Дзю-и и други.

Досега хотелиерът беше задал само няколко въпроса, но момчето не му беше отговорило, затова искаше да го разпита отново.

Тан Инуо бързо се поклони⁵ и каза:

– Господине! Съжалявам, че ви създадох неприятности!

После хукна.

Преди собственикът на хотела да успее да каже каквото и да било, момчето вече беше избягало.

Тан Инуо съжаляваше, че беше влязъл в хладилната камера и едва не създаде огромни неприятности. Нямаше нужда от захарна вода с джинджифил. Беше ядосан на самия себе си и от яд замахна с юмрук.

2

Тан Инуо се изстреля от хотел „Цинцин“, защото искаше да намери час по-скоро съучениците си, с които беше дошъл, особено Дзян Сунфън, най-добрия му приятел. Притесняваше се, че го чакат твърде дълго време

Преди днешния ден Тан Инуо не беше чувал за този хотел. Съучениците му разказаха за него.

По време на обяда в училищния стол той тихичко попита Дзян Сунфън дали може да му помогне да изкара някакви пари. Искаше да се захване с някоя

⁵ В китайската култура поклонът е израз на почит и уважение.

дребна работа. Тан Инуо говореше много тихо, но Юен Джъхуа, който седеше до него, го чу. Дзян Сунфън все още размисляше, а Юен Джъхуа каза:

– Можеш да пробваш в хотел „Цинцин“.

Добави, че с баща му са били там и всяка вечер пред сградата на хотела имало сергии за нощен пазар, бизнесът вървял много добре, отваряли се една след друга бутилки бира, печали се шишчетата, поднасяли се фъстъци и боб, сервитьорите не достигали, така че Инуо можело да попита управителя дали има нужда още някой да удари едно рамо. Работата била толкова много, че нямало как заплащането да е ниско.

Тан Инуо спешно се нуждаеше от пари заради курса по тенис на маса, ала се срамуваше да поиска от семейството си, така че трябваше да си ги изкара сам.

– Та ти вече си шампион на училището, защо ти трябва да вземаш уроци по тенис на маса? – зачуди се Дзян Сунфън.

Тан Инуо се усмихна и каза:

– В широкия свят винаги ще се намери някой по-талантлив от теб, нали? Ако искам да участвам в градското първенство за юноши, ще трябва да се постарая и да вдигна нивото си. Чух, че тази година има важен спонсор и наградният фонд е увеличен няколко пъти. Значи участниците със сигурност ще са много.

Дзян Сунфън знаеше, че приятелят му от дълго време се е съсредоточил върху това състезание. Веднъж му беше казал, че ако спечели голямата награда, ще даде цялата сума на майка си, за да плати наема за два месеца.

Дзян Сунфън щеше да помни тези думи до края на живота си. Когато Тан Инуо ги отрони сякаш от душата си, очите му бяха затворени, като че наистина бе спечелил състезанието и бе дал парите на майка си. Тази година заради увеличението наградния фонд желанието му да спечели състезанието беше още по-силно.

Упорито си търсеше някаква почасова работа, за да изкарва пари, с които да плаща уроците по тенис и да помага на семейството си. Юен Джъхуа и останалите му приятели не се нуждаеха от средства. Те просто си мислеха, че ще е забавно да ходят на работа след училище.

– Ако ще ходиш в хотела, ще дойда с теб – предложи му Дзян Сунфън.

Тан Инуо се съгласи. След училище той, Дзян Сунфън, Юен Джъхуа и още един ученик от друг клас отидоха да търсят работа. Кой би предположил, че преди да успеят да се договорят с когото и да било в хотела, ще се натъкнат на инспектори...

Първоначално екипите проверяваха само дали хигиената и безопасността отговарят на изискванията и има ли укриване на данъци. После обаче нещата

се бяха променили. Неотдавна по телевизията беше излязла новина, че някои деца от селата, току-що завършили начално училище, работят в града в нарушение на изискванията за задължителното образование. Секретарят на общинския партийен комитет свикал незабавна среща с ръководителите на съответните отдели и към специализираната проверка добавил изискване да се следи има ли злоупотреба с детски труд. Според него контролните органи трябвало да обърнат особено внимание на това.

Инспектиращите екипи приели проблема при сърце и заявили, че ще се разправят с нарушителите сурово, без никаква толерантност. Така в съставите им били включени и хора от отделите по образование, а фокусът на проверките се изместил към установяването на това, дали има използване на детски труд.

Юен Джъхуа и останалите чуха, че екипът за проверка идва, и избягаха, но Тан Инуо беше отишъл до тоалетната и не можеше да се измъкне, колкото и да искаше.

Когато излезе от хотела, Тан Инуо тича по целия път. Трябваше възможно най-скоро да се срещне със съучениците си, и най-вече с Дзян Сунфън.

Пресече една многолюдна улица и видя, че най-добрият му приятел го чака на ъгъла.

Дзян Сунфън се оглеждаше и като зърна Тан Инуо, се втурна към него.

– Къде са Юен Джъхуа и останалите? – задъхано попита Тан Инуо.

– Той дълго те чака, а другото момче бързаше да се прибере. Току-що си тръгнаха – отговори Дзян Сунфън.

– Но ти живееш много далеч, защо стоиш още тук?

– Страхувах се, че може да ти се е случило нещо. Защо остана там толкова дълго? Чаках те отвън и бях много разтревожен, но не смеех да вляза да питам. Добре ли си? – Дзян Сунфън изглеждаше притеснен.

– Всичко е наред, всичко е наред. Виж, добре съм си.

Тан Инуо разказа на Дзян Сунфън какво беше станало. Накрая въздъхна и си призна:

– Щом дойде инспектиращият екип, така се изплаших, сякаш наистина съм направил нещо лошо.

На свой ред Дзян Сунфън разказа:

– Последните два дни гледах новините. Съобщиха, че има много проверяващи екипи, които се движат с репортери и оператори. Ако са ни снимали и ни излъчат по телевизията, класната със сигурност ще ни разкаже играта. Но госпожа Луо все пак не е най-страшното... Ако директорът или родителите ни разберат, наистина ще загазим, ще си имаме големи неприятности.